

Sygn. akt II Ka 31/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2020 r.

sprawy **M. M.**

obwinionej z art. 86§1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego B. B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 5 grudnia 2019 r. sygn. akt II W 1080/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżyciela posiłkowego B. B. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych oraz opłatę za to postępowanie w kwocie 60 złotych.

Robert Rafał Kwieciński

Sygn. akt: II Ka 31/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2019 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II W 1080/18, uniewinnił obwinioną M. M. od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. polegającego na tym, że w dniu 5 czerwca 2018r. około godziny 15:21 w K., na ulicy (...), nie zachowała należytej ostrożności powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki M. o nr rej. (...), nie udzieliła pierwszeństwa kierującemu rowerem, który przejeżdżał przez jezdnię po oznakowanym przejściu dla pieszych i potrąciła tego rowerzystę.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżyciel posiłkowy B. B., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu błędy w ustaleniach faktycznych – stwierdził, że uzasadnienie dalekie jest od prawdy, a sąd I instancji błędnie ustalił fakty

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela posiłkowego B. B. okazała się całkowicie bezzasadna i jako taka nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności, dokonał poprawnej oceny dowodów ujawnionych w toku rozprawy i poczynił następnie na ich podstawie trafne ustalenia faktyczne.

Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a

nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. O dowolności ustaleń nie świadczy natomiast sytuacja, gdy w obszarze jednego dowodu sąd uzna za niewiarygodną określoną część depozycji źródła dowodowego, zaś w innej części obdarzy je wiarą, zwłaszcza, że przepisy postępowania karnego nie przyznają prymatu relacjom złożonym przed sądem nad tymi złożonymi na wcześniejszym etapie postępowania. Istotne jest to, by przeprowadzona przez sąd meriti ocena pozostawała w zgodzie z regułami poprawnej oceny dowodów (wyrok SA w Katowicach z dnia 10 listopada 2016 r., II AKA 420/16, Legalis nr 1564535). Jeśli sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok SA w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r., II AKA 171/15, Legalis nr 1337292).

Sąd I instancji poddał analizie cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie pomijając żadnego z dowodów, przy czym wersja prezentowana przez pokrzywdzonego stała w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności z wyjaśnieniami obwinionej, zeznaniami funkcjonariusza policji, a także oględzinami pojazdu M. (...). Uznać należy, iż Sąd I instancji dokonał kompleksowej analizy całego materiału dowodowego przy zachowaniu wymogów z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., co doprowadziło do uznania wyjaśnień obwinionej w znacznej mierze, w szczególności w zakresie możliwości potrącenia pokrzywdzonego, za wiarygodne – natomiast stojące w sprzeczności twierdzenia oskarżyciela posiłkowego jako niewiarygodne.

Ponadto Sąd odwoławczy nie dopatrył się błędów logicznych, lekceważenia dowodów, opierania się na dowodach nieprzekonujących czy na faktach w istocie nieudowodnionych. Sąd Rejonowy swoje stanowisko wyczerpująco i logicznie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego uargumentował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.).

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu przede wszystkim o wyjaśnienia obwinionej, zeznania funkcjonariusza policji oraz rzeczowy materiał dowodowy.

Zebrany materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, iż obwiniona swoim zachowaniem wypełniła znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Z konsekwentnych i logicznych wyjaśnień obwinionej wprost wynika, iż pokrzywdzony najprawdopodobniej przewrócił się w wyniku potknięcia o krawężnik chodnika. Powyższe stanowisko potwierdza wynik oględzin pojazdu obwinionej, który nie wykazał żadnych śladów, które mogłyby świadczyć, iż obwiniona uderzyła nim w rower kierowany przez pokrzywdzonego.

Na brak możliwości przypisania obwinionej sprawstwa wskazują również zeznania funkcjonariusza policji D. M., który odbierał zawiadomienie od pokrzywdzonego. Z jego zeznań wynika, iż pokrzywdzony nawet w trakcie składania zawiadomienia nie potrafił jednoznacznie wskazać czy miał kontakt z pojazdem obwinionej i przyznał, że zaoferowała mu ona pomoc.

Na koniec również należy wskazać, iż brak było innych naocznych świadków zdarzenia. Co prawda – pokrzywdzony podejmował próby odnalezienia takowych świadków, jednak okazały się one nieudolne.

Reasumując, dokonana przez Sąd ocena dowodów okazała się trafna, a prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne nie pozwoliły na przypisanie obwinionej wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Dodać należy, że w lakonicznej i szczątkowej apelacji skarżący w żaden sposób nie uargumentował swojego stanowiska, nie wskazał na czym polega błąd sądu meriti i do tak sporządzonego środka odwoławczego trudno odnieść się bardziej szczegółowo.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121§1 k.p.w. w zw. z § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. poz. 2467), art. 13 ust. 1 i 2 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Okręgowy zasądził od oskarżyciela posiłkowego B. B. koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 60 zł za to postępowanie.

Robert Rafał Kwieciński